

[Gustav Pedersen.]

er nødvendigt at faa at vide, om Regeringen agter at forlænge denne Lov, eller om det er Regeringens Agt at prøve paa at lade den forsvinde.

Der har været saa stor en Hast med at faa Lovforslaget ført igennem, at det efter min Mening i Virkeligheden slet ikke er færdigbehandlet. Det er ejendommeligt, at i Forhold til Arbejderne er det næsten altid saadan, at hvis det er en Sanering, det drejer sig om, Nedsættelse eller Nedskæring, hvad man nu vil kalde det, skal det gaa hurtigt; saa kan det næsten ikke gaa for hurtigt; hvis det derimod drejer sig om Forbedringer for Arbejderne eller de med dem ligestillede, har man næsten altid ejendommelig god Tid. Jeg kan f. Eks. henvise til, at naar man efter lange og trange Forhandlinger er blevet enig i en Kommune om visse Forbedringer i en Lønvedtægt, saa kan en saadan Vedtægt godt ligge i umindelige Tider i Ministeriet og vente paa at blive sanktioneret, og faar de saa en Bagatel mere, end man synes, der egentlig kan tilkomme dem, bliver der svaret, at det kan man ikke godkende, og saa skal man begynde forfra. Saa snart der er Tale om Nedsættelser for de mindrebemidlede, skal man skynde sig, saa det næsten bliver Javværk; naar der er Tale om Forbedringer, har man altid fantastisk god Tid.

Maa jeg saa blot til sidst sige, med Hensyn til Kontrollen med Arbejdsløshedskasserne, at der er jo Revisorer i Afdelingerne, i mange endda statsautoriserede Revisorer, og i Hovedkontorerne er der næsten altid foruden de almindelige valgte Revisorer statsautoriserede Revisorer. Arbejdsanvisningen og Beskæftigelsesudvalgene kontrollerer Afdelingerne, og Hovedkontorerne kontrollerer dem, og Arbejdsdirektoratet fører baade Tilsyn og Revision. Og naar man saa tager i Betragtning, hvor mange Smaabeløb det drejer sig om, vil jeg mene, at man har kostet, hvad der kan kostes paa Kontrol. Det kan ikke ventes, at man paa et saa omfattende Felt som det, det her drejer sig om, her, hvor det drejer sig om langt over en halv Million Mennesker, aldrig nogen Sinde kan komme ud for et eller andet uregelmæssigt Forhold. Man har Ret til at forlange, at der bliver skredet ind, at ingen Anstregelser fra Kassernes Ledelse bliver sparet for at forhindre, at saadanne Uregelmæssigheder bliver begaaet. Men naar dette sker Fyldest, synes jeg ogsaa, det havde været rimeligt og naturligt i en Tid, hvor man i officielle Tal i Virkeligheden ikke kan bedømme, hvad det koster at leve, staaende foran en Periode,

hvor de, der havde formindskede Indtægter i Krigsaarene, nu ser, at i Løbet af faa Maaneder kommer der Varer i Butikkerne, og saa bliver de Midler, de skulde købe disse Varer for, skaaret ned — i en saadan Tid, siger jeg, havde det været rimeligt og naturligt, ikke mindst under Hensyn til de Løfter, der blev givet under Valgkampen om Sociallovgivning, at afvente den nye Tingenes Tilstand, inden man begyndte at ændre i Forholdene vedrørende den ekstraordinære Lov.

Derfor skal jeg anbefale de af Socialdemokratiet, det vil sige af Mindretallet under Nr. 3, stillede Ændringsforslag. Med Hensyn til det af det kommunistiske Mindretal stillede Ændringsforslag vil jeg gerne sige, at i og for sig synes jeg ikke, det er et godt Forslag. Vi er ikke interesserede i stadig væk at blive staaende ved en midlertidig Foranstaltning, hvis det er muligt at faa forsvarlige Forhold, indarbejdede i en rigtig Lov, og det tilsigter vore Forslag. Men dertil kommer, at der er jo ingen, der er i Stand til at se et Aar frem i Tiden, og det er ikke usandsynligt, at de Tal, der blev gennemført i sin Tid ved Lovanordningen, som senere blev ophøjet til Lov, end ikke kan klare det, der skal klares, naar vi kommer et Stykke hen i det nye Regnskabsaar. Vi ved jo ikke noget om Varepriserne fra Udlandet eller Verdensmarkedets Priser, vi ved ikke noget om Regeringens Valutapolitik, vi ved kort sagt ikke noget om, hvad det virkelig koster at leve til den Tid. Men i øvrigt vil jeg saa gerne sige, at selv om vi mente det rigtigst at gaa i Gang med det virkelige Arbejde nu, saaledes som det kan ske efter vore Forslag, vil vi ikke undlade at stemme for Kommunisternes Forslag under den Forudsætning, at hvis det skulde blive vedtaget, betyder dette, at Bestemmelserne forlænges et Aar, selvfølgelig ikke, at man ikke kan gaa ind i et Arbejde for at faa Tingene fæstnet i en rigtig Lov, saa snart Forholdene er mere afklarede. Under denne Forudsætning kan vi tiltræde det, selv om vi anser vore egne Forslag for at være mere fyldestgørende og ogsaa et bedre Arbejdsgrundlag.

Med Hensyn til de af Flertallet stillede Ændringsforslag vil jeg gerne sige, at i Forhold til den oprindelige Lov og i Forhold til det første Lovforslag er de Forbedringer, men enten saa uvæsentlige, at de ikke ændrer ved selve Situationen, eller saa utilstrækkelige i Forhold til hele Situationen, at vi ikke kan gaa med til, at Sagen dermed skulde være bragt ind i den rigtige Gænge. Teknisk set maa det selvfølgelig ligge saadan, at vi ikke kan stemme imod dem, naar de